

Evcilik I

– DEMİRCİ · 29 Haziran 2024

EVCİLİK - II

yollarda gölgeni gezdirdiğin bir kent vardı
eskiyen adımlarınla terk edilen
cebinde yüzünü yere dökmüş bir resim
ve kurumuş gül lekesi avuçlarında
gözünde bilmem hangi yağmurdan çalınmış
iki damla yaş

gidiyorsun
gölgeni arkanda sanarak
ağladıkça kararan gecenin gözlerine
geride kaybedilmiş bir zafer bırakarak

çıkagelmedin
bu kent susarken böyle
bürünürken karalarına böyle
siren sesleri

buruk küsmeler birikti hissiz gülmelerinde
savurdun gözlerinin billuruna
yitmiş sevda türküsünü
bitmiş günlerin resmini çizdin ellerine
kara kanatlı uğursuz kuşları da alına

zorba
yolsuz yağmurlar aktı sonra saçlarına
güvercin iniltileri abandı soluğuna
oysa sen
çığlık bırakamazdın dağlar boyu
susmayı ilıstirip avazına
ancak
tırnaklayabilirdin içinin kara tortularını

ve sabahlar

hep serin vurdu omuzlarına rüzgarını
bakıyorken aynalarda saçlarına
bir serinlik aldı içini
yaşlarını akıtamadığın bir ağlamak tuttu
yüzün yanlarını
bakanlar yine göremedi

sanırdın ki geçmez
o güz hep asılır perçeminden
sanırdın ki bil(in)mez
kırık düş sesleri gecedен
oysa bil(in)iyor
anımsayamadığın kokular da var artık
yitmiş günlerden

giden turnaların kanadına da asmıyorsun gözlerini
bu kış masalları reva değildi sana
geçip gidiyorsun evcilik oyunundan
gözlerin hep kapalı

sanırdın ki bil(in)mez
bil(in)iyor
toprak
yağmur bile kokmuyor...

demir-ci